

пов'язаний із обробкою великої кількості статистичних даних; та й не кожний банк має можливість таке дослідження здійснити. В ряді європейських країн такі розрахунки здійснюються централізовано на рівні держави або великих спеціалізованих статистичних агенцій. В нашій країні система сереньогалузевих коефіцієнтів відсутня, тому можна рекомендувати банкам порівнювати два чи більше підприємств, які працюють в одній і тій самій галузі. 2. Акцентування значної уваги (окрім кількісного розрахунку коефіцієнтів) на якісні показники, такі як контрагенти позичальника (успішність діяльності останніх забезпечує успішність справ і власне позичальника). 3. Необхідно, щоб оцінка стану, перспектив та напрямків розвитку підприємства-позичальника здійснювалася як на стадії вирішення про надання кредиту, так і на наступній стадії – супроводження кредиту. 4. Ретельний перегляд основних підходів банківських установ до визначення кредитоспроможності позичальників в процесі валютного кредитування. Слід на законодавчому рівні визначити критерії потенційних позичальників, які мають змогу отримувати кредитні позики в іноземній валюті. Доцільним було б під час проведення оцінки кредитоспроможності враховувати всі джерела доходів позичальника в різних валютах, ввести відповідний коефіцієнт валютного співвідношення щомісячних доходів в валюті та суми кредиту та відсотків, що сплачуються. 5. Створення рейтингових агентств, діяльність яких буде спрямовано на відбір позичальників банків та сприятиме зниженню кредитних ризиків при оцінці їх кредитоспроможності.

Отже, в організації кредитних відносин банківського сектору економіки України залишається велика кількість проблемних питань та аспектів. Запропоновані автором шляхи подолання даних проблем потребують законодавчого їх запровадження та побудови механізму їх реалізації. І саме таке коло напрямків виступає предметом досліджень подальшого вдосконалення кредитних відносин банків та підприємств-позичальників.

ЗАСТОСУВАННЯ АУТСОРСИНГУ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Селіванова В.В.

Науковий керівник – Філатова І.О., асистент

В умовах сучасного світу, підприємства для підвищення власної конкурентоспроможності на ринку та зниження витрат, все частіше делегують другорядні задачі в діяльності організації до послуг зовнішніх підрядників - спеціалізованих агентств, які мають у своєму штаті кадри необхідної кваліфікації. Така практика називається аутсорсинг.

Т. Лисенко дає таке визначення цьому поняттю: «це організаційне рішення, яке полягає в передачі як окремих функцій, так і бізнес-процесів для виконання зовнішніми організаціями з метою оптимізації всіх видів ресурсів і концентрації зусиль на основному виді діяльності».

Проблеми та зиски від використання аутсорсингу розглядаються в працях Б.А. Анікіна, С.Н. Лепіхіної, О.О. Нестерової, Т.Н. Шкоди та інших вчених. Основний акцент науковці роблять на теоретичні аспекти та особливості впровадження аутсорсингу в окремих бізнес-процесах, але питання комплексного дослідження аутсорсингу як важливого інструменту вдосконалення управління персоналом висвітлено недостатньо.

Зараз, у сучасному світі, де інтернет-технології розвиваються з кожним днем кадрові питання в організації частіше стали вирішуватись наймом тимчасових працівників для виконання певних типів робіт. До таких, які найчастіше виносяться на аутсорсинг, відносяться ІТ- та телекомунікаційні послуги, дизайнерські і проектні розробки, підбір та оцінка персоналу, бухгалтерські послуги та фінансовий консалтинг - наймаючи зовнішніх підрядників, компанії розраховують на їх високий професіоналізм та вузьку спеціалізацію в певній галузі. Головними причинами поширення кадрового аутсорсингу в наш час стають: по-перше, перехід до проектного управління – за умов глобалізації, тепер конкуренція набуває світових масштабів. По-друге, зменшення видатків на персонал-залучати спеціалістів зовні до виконання необхідних робіт, підприємство таким чином може уникнути витрат пов'язаних з навчанням, розвитком персоналу, а також сплати податків, що перешкоджають утриманню робітників в штаті. По-третє, отримання якісного кінцевого продукту, бо залучаються висококваліфіковані кадри, які забезпечують виконання роботи на найвищому рівні.

Завдяки своєму потенціалу Україна давно відома на карті світу у галузі інформаційних технологій. Останні десять років компанії із США та Західної Європи активно налагоджують взаємодію із цим ринком в Україні. Тому у містах України не є винятком представництва компаній з Силіконової долини. Найчастіше, українські фахівці займаються розробкою програмного забезпечення – офіси таких компаній представлені таких обласних центрах, як Львів, Дніпропетровськ, Одеса, Харків та у столиці.

Аутсорсинг є одним з найефективніших способів ведення бізнесу, що сприяє впровадженню інновацій і покращенню інтеграційних зв'язків вітчизняних підприємств. На сучасному етапі господарювання Україна є менш пристосованою до умов, які диктує ринок аутсорсингу,

і це значно відображається на її показниках індексу привабливості. Основною перешкодою для розвитку аутсорсингу в українській економіці є недосконала законодавча база. Ще однією перешкодою, яку необхідно відзначити, є недостатня інтеграція з ЄС. Незважаючи на це, Україна має великі перспективи у сфері ІТ-аутсорсингу порівняно із аутсорсингом загалом.

Отже, український ринок аутсорсингових послуг наразі знаходиться на стадії розвитку, і для того, аби посприяти процесу адаптації в Україні та подолати наявні проблеми, необхідно редагувати законодавство, що його регулює; залучити іноземних інвесторів до українських підприємств, що ведуть аутсорсингову діяльність в сфері ІТ та активно співпрацювати із закордонними фірмами.

ОБЛІКОВА ПОЛІТИКА ЯК ІНСТРУМЕНТ ОРГАНІЗАЦІЇ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ НА ПІДПРИЄМСТВАХ

Спіцин О.С.

Науковий керівник – Спіцина Н.В., канд. екон. наук, доцент.

Бухгалтерський облік – це система, яка складається з багатьох ланок, для продуктивного функціонування яких необхідно розробити дієвий механізм, який буде забезпечувати раціональне використання часу та трудових ресурсів та оптимізацію облікового процесу на підприємстві. Ці складні питання дозволяє вирішити раціональна та правильна організація бухгалтерського обліку. Відповідно до п.3 ст.8 Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні», відповідальність за організацію бухгалтерського обліку та забезпечення фіксування фактів здійснення всіх господарських операцій у первинних документах, збереження оброблених документів, реєстрів і звітності протягом встановленого терміну, але не менше трьох років, несе власник (власники) або уповноважений орган (посадова особа), який здійснює керівництво підприємством відповідно до законодавства та установчих документів.

Відповідно п.4 ст. 8 Закону, підприємство має право самостійно обирати форми організації обліку з встановленого переліку (бухгалтер, користування послугами спеціаліста з обліку, користування послугами аудиторських фірм, самостійне ведення обліку власником). Також підприємство самостійно визначає облікову політику. Відповідно до принципу безперервності бухгалтерський облік повинен вестись на підприємстві з дня реєстрації до моменту остаточної ліквідації підприємства. Для того, щоб вести якнайуспішніше облік на підприємстві, потрібно постійно вдосконалювати організацію обліку.